

kuća bahove muzike

(zbitija)
ut crystalum

dragan jovanović danilov

KUĆA BAHOVE MUZIKE

A kapalo je zlato po lagunama.
Još jedan gutljaj voljene žene
i reći u ustima dobijaju na lakoći.
Kao kad ševrdaju vilin—konjici
nad mladom vodom.

Po brezovim gajevima i proletnjim
haljinama devojčica, uređen je svet.
Po podobiju korenja stvoreno je drvo
što zaklanja hladovit um.

Nad katedralom se zaoblila kupola
i bela dama iz Amhersta
ušetala je u nedeljno popodne.
Najlepše cveće uzbrano je u nedelju.
I jabuke što mirišu kao duša.

Hoću da budem nežan prema jabukama.
Prema tigrovom životinjstvu. Prema
detetu u košari koje niko ne sanja.
Jedino još egejsko vedro nebo
čuva snagu vatre, a orlovi
hiperborejsko zlato.

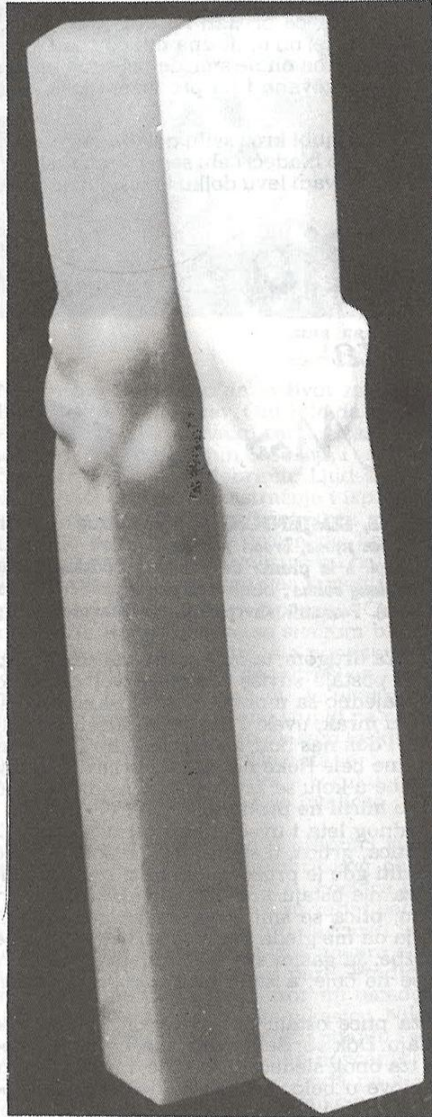
Jadino hladnoća ubija mikrobe.
Hukanjem punim briljantina
iz mračnih šuma oživljuju se sove,
a sneg veje li veje,
u svim zakutcima mene.

PESMA BAHU, BEOGRADU I SNEGU

Beograd, nalik katedrali:
duže se senke po pročeljima dvora.
Sijamska voda gori ispod Kalemegdana.
Dadilje su umilostivile Dunav
i ledenice sa streha. Ruže otvaraju
usmine pod mladom rosom. Bogu na istinu.
Kljunićima nalik na noževe—skakavce
vrapci kukičaju gnezda. Mravi pljačkaju
ostatke mog nedeljnog ručka.
Devojčice izgubljene u prostranstvu sveta,
lepršaju žalnim parkovima
poput suhih listova koje sam
zaslužio čekanjem. Igraju se perlama.
Božikovinom. U toplim krevcima
spavaju bez tovara. Bez vaskrsenja.
Uvek sam to znao — pesme su tu oko nas.
Trebalo ih samo uzbrati, kao pečurke.
I pomiriti se sa snegom.
Na albatrose miriše mir uma.
Blagost moje mržnje odslikava se
u šerpici s mlakom. Ja sam providan.
Mnome se hrane sve stvari.

NOĆ ZA JAGNJENJE

Ogrnuta svilom nojca tiha.
Otvara se ko mahuna. Sa tavnih
dveri lupaju zvekiri. U narkozi,
o Bozi, zimski osvit, vrh arhitrava.
O, kako tragično plavo, rekao bi
onaj Rumun. Neko je u blizini
ispustio dušu. Blaga se voda
jezera ljeska. Jate se suze — robinjice.
Imam poverenja u vodu.
Iza kapije od kovanog gvožđa
kroz prste prosipam prolećnu kišu,
blagu očima. Mrak se spušta na moje ruke.
Vetar rasipa pelud duhova.
Mraz na usnama ledi reći,
a zečje oči uzduđu dušu.



anite marinović

EX VOTO

Areleni za badnjak 1991.

Ja sam vojvoda samoće
a ti — grančica ružmarina
u mom reveru,
usna usidrena u šalici s mlekom,
šamar, posle koga se tako dobro
osećam.

O, svećo,
tako si lepa,
kao kad se divljač, noću,
primiče pojilu,
kao kakav—takav muk,
kao i sve izgubljeno —
mokraća u Vitlejemskim jaslama,
na primer,
suzno čista.
Smeh kad se zaledi,
o, sekundo,
večnost će nas podladiti,
nož za konzerve, njegov nemir,
u naš život ugrađen —
psalm koji hoda,
na zlatnom lancu ko Saturn,
prstenovana ljubav.

MOTUS IN AMATUM

Nestajalo je mleko. Zavejane su ulice.
Osakaćen dan. Klonu nejake životinje
koje napušta krdo u mrzloj noći.
Sapinju se zečevi što nas medom hrane.
Dete je zaspalo u ametistu.
U belom živovanju ruže se sunčaju
uz sveže okrečene zidove.
O, kako je naga voda na laticama.
Nimfe mi grkljan navodnjavaju vinom.
Neću da venem. Neću da sečem vene.
Hoću da vene vidi vici.
Hoću da raspirim vatru i da ti služim.
Da se družim s bradavicama. Sa ranama.
Delenda est Cartago. Leptire da ti
utrlijam u kožu, koja se dopada bebama,
bogovima, hipermanganu.
Da ti u pupak zašijem ružu.
Da budeš svećnjak u kome gori
moja hladnoća. Ledenice što vise
sa streha nisu ravnodušne prema meni.
Soba je puna dugačkih, iskusnih dlaka.
Tvog muklog toržestva.
U sebi samom srastao je bol.

Postojim po meri praznih telefonskih
govornica u kojima su iščupane
slušalice. U mrzlim jutrima plačem
oprljen umljem zečeva, koji jedino
znaju kako se gine.

MOLITVA ZA MOJE KĆERI

Sve moje kćeri biće lepe
kao zabačena sela među borovima
i blage će biti poput nilskih konjića,
mineralnije od svih
anesteziranih košnica Evrope.
Mene nije strah otići u svitanje
iz ovog tela i družiti se s anarhistima,
strah me je moliti sa zečevima,
tigrovima i svim mojim kćerima,
koje će biti lepe kao vinogradi
rasuti po nebu,
uprkos tome što je sve manje
lovaca na leptirove,
Gospode, gde su se zagubili popovi
da krste jariće na vodama vavilonskim,
ko još zna kako se smeju anđeli?

NOĆNE KĆERI

Nipošto pre jutro
zube ne zarivaj u ružu
Bogom sudenu.
Suzom tekućicom, noćne kćeri
će ti ionako doći u san.
Pomilovati krinove stida.
Nazvati dobro jutro.
Neizmerna je njihova moć.
One pevaju iz mraka
glasom dlakavim od kose.
Iz knjižara kradu zbirke
nepoznatih mladića
i njihovim pesmama
popločavaju put u Pakao.